

UNA ESGLÉSIA VOCACIONAL

Benvolguts diocesans:

Ser cristià és sempre la resposta a una crida de Déu, que esdevé en una Església que és tota ella vocacional. La iniciativa correspon sempre al Pare, que crida al seguiment de Jesucrist i envia l'Esperit Sant, que enriqueix l'Església amb els seus dons i carismes. Tots els cristians tenen una vocació comuna, que és ser sants, vivint el propi baptisme. El baptisme i la confirmació són la primera i més important crida de Déu. Ara bé, l'Esperit Sant fa possible que, dins d'aquesta vocació primera, hi hagi una diversitat de vocacions. A l'interior de l'Església hi ha una pluralitat de ministeris, funcions i carismes. És una diversitat que no va en detriment de la unitat, sinó que l'enriqueix.

Cada cristià té una vocació particular, que és resposta als dons que ha rebut i als carismes que l'Esperit li ha atorgat. Cada vocació és important dins de l'Església, perquè reflecteix un aspecte peculiar del misteri de Crist. Però tota vocació és complementària de les altres. Cap vocació esgota tota la riquesa del misteri de Crist. Les diferents vocacions són com raigs de l'única llum de Crist, que resplendeix en el rostre de l'Església. Només el conjunt de tots els carismes fa que el cos sencer sigui signe de Jesucrist, epifania de la seva llum.

Hi ha tres vocacions fonamentals, cadascuna de les quals reflecteixen un aspecte del misteri de Crist. Joan Pau II va explicar que els laics, pel seu caràcter secular, reflecteixen especialment el misteri del Verb encarnat, que és fonament de tota la creació. Els ministres sagrats, per la seva banda, són imatges vives de Crist cap i pastor, que segueix guiant el seu poble. La vida consagrada té com a funció assenyalar Crist com la meta a la qual tot tendeix, destacant la seva infinita bellesa, que és capaç de satisfer per complet el cor humà (cf. Vita Consecrata, 16). A més, cadascuna d'aquestes tres vocacions "personifica" aspectes essencials que corresponen a tota l'Església. **Els laics** encarnen i personifiquen, de manera especial tot i que no exclusiva, el compromís de l'Església en relació amb el món. **Els ministres sagrats** encarnen la "ministerialitat", el servei a la comunió. **Els religiosos** personifiquen el compromís de tota l'Església de seguir Crist, estimant-lo amb tot el cor, amb tota la ment, amb totes les forces.

Les tres vocacions s'entenen cadascuna en referència a les altres. En un edifici, cada pedra necessita de l'altra (cf. 1Pe 2, 5); en el cos cada membre necessita de l'altre per fer créixer tot l'organisme i servir per al bé de tots (cf. 1Co 12, 7). Tots els membres de l'Església tenen la mateixa responsabilitat (drets i deures) en la vida i missió de l'Església, encara que cada un la faci en la vocació particular que ha rebut. En el cos de Crist, que és l'Església, tots els seus membres són actius. Laics, vida consagrada i ministres sagrats són vocacions necessàries i indissolublement complementàries. Com ensenya Sant Pau: "hi ha diversitat de carismes, però un mateix Esperit; Són diversos els serveis, però un mateix Senyor; i hi ha diversitat d'actuacions, però un mateix Déu que obra tot en tots" (I Cor 12, 4-6).

 Francesc Conesa Ferrer
Obispo de Menorca